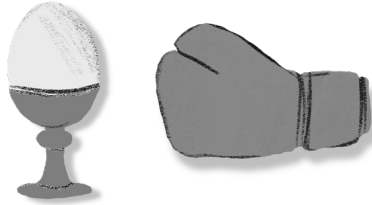

BEN NEDEN
BU KADAR
BÖYLE

GÜRAY SÜNGÜ

ketabe

BİRİNCİ BÖLÜM

Başıyoruz, başlıyor muyuz?

Dünya süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti. Hikâyemi anlatmaya böyle başlamak istedim. Neden mi? Çünkü dünya süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti. Televizyonlarda süper kahramanlar vardı. Sinemalarda da süper kahramanlar vardı. Alışveriş merkezlerindeki giyim mağazalarında önlerinde süper kahramanların amblemleri, figürleri olan tişörtler, çantalar satılıyordu. Yani giyim mağazaları da süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti. Ben pek oyuncak oynamıyorum tabii ama oyuncak dükkânları da süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti. Hatta zincir kitap mağazaları denen yerler bile süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti. Çünkü oralarda da kitapların yanında yöresinde süper kahraman oyuncakları, süper kahraman posterleri, süper kahraman okul çantaları, süper kahraman su mataraları ve süper kahraman çizgi romanları satılıyordu. Anlaşıldığı üzere dünya süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti ve dünya bundan rahatsız değildi, çünkü süper kahramanlar iyidiler. İyidiler derken; iyi insandılar onlar, kahramandılar çünkü, insanlığı ve dünyayı koruyorlardı, süper kötülere karşı duruyorlardı filan. Dünyanın bundan rahatsız olmaması normaldi, mesela ben de bundan rahatsız değildim. Çünkü süper kahramanları ben de seviyordum. Odamda Örumcek Adam posterini asılıydı. Odamda derken; duvarımda yani. Üç tane süper kahraman oyuncuğım

vardı; adam oyuncak, kolları ve bacakları hareket edebilen, kafası dönebilen. Bir Örümcek Adam, bir Batman bir de X-Men'lerin en yakışıklısı Wolverine. Aslında en sevdiğim süper kahraman Demir Adam'dı. Namıdiğer Ayrın Men. Bunun sebebi de basit aslında, Demir Adam çok zekiydi. Zırhını kendisi yapmıştı. Ben de biraz zekiydim. Galiba. Neyse.

Ne diyordum.

Dünya süper kahramanlar tarafından ele geçirilmişti, dünya da ben de bundan memnunduk, bir rahatsızlık duymuyorduk, her şey böyle güzel güzel gidiyordu. Çocuklar üç, dört yaşlarına geldiklerinde süper kahraman temalı yaş günleri yapıyordu aileler. Dünya kurtarılmış haldeydi ve dünyalılar mutlu mesut yaşıyorlardı. Ama galiba bir terslik vardı. Neydi o terslik, bilmiyordum. Dünyayla mı alakalıydı yoksa tamamen benimle mi ilgiliydi. Bilmiyordum. Ama işin ta en başında bile içten içe bir terslik seziyordum galiba. Neyse, ben hikâyemi anlatmaya başlayayım, bu tersliğin ne olduğu da böylelikle ortaya çıkar belki.

Tuhaf kafa

Sabahları kültür fizik hareketleri yapıyorum. Kültür fizik hareketleri yapmayı ablamdan öğrendim. Çünkü *sağlam kafa sağlam vücutta bulunur*. Benim vücudum pek sağlam değil, bu sebeple hafif hareketler ile ona kıymet verdiğimi göstermek istiyorum. Bunu ablam tavsiye etti. "Herhangi bir şeye iyi davranırsan onun gelişmesine faydalı olursun," dedi. Bu bağlamda söylenmiş bir söz değildi gerçi, ama olsun.

Ablam bana hiç benzemiyor. Çünkü benden büyük, büyüklere küçüklere benzese tuhaf olurdu. Ama ben de ona hiç benzemi-

yorum. Çünkü onun saçları var, kaşları da var; benim ise saçlarım yok, kafam yumurta gibi, kaşlarım da yok, kirpiklerim bile yok. Yani o güzel, ben ise nasıl desem, biraz eciş bücüşüm. Eciş bücüş ifadesini seviyorum, bana dışarıdan böyle seslenen yok, bu benim kendime seslenişim. Kendime daha net seslenişim ise onların söylediği gibi yumurta kafa değil, ampul kafa. Bunun sebebini daha sonra söyleyeceğim. Bana dışarıdan seslenenler benim kadar akıllı olmadıkları için benim kadar yaratıcı da değiller doğal olarak. Öte yandan onları suçlayabileceğim o kadar çok şey var ki, sıra yaratıcı olmamalarına gelmez bile (çünkü onları suçlama konusunda da çok yaratıcıyım), o yüzden bu konuyu geçelim. Yaratıcılığım ise yumurtaya benzeyen tüysüz kafamın dışarıdan görünen hali kadar, içeriden görünen çalışma biçimiyle alakalı. Şimdi, bu konu biraz karışık... Benim biraz tuhaf bir kafam var, bu biraz anlaşılmalıdır diye tahmin ediyorum. Dışarıdan görünüşünün tuhaf olduğunu söyledim zaten. Ama içeriden görünüşü de tuhaf. Neyse ki dışarıdakiler kafamı içeriden göremiyorlar. Dışarıdan kafamın içini tek gören muhtemelen ablam, ama o dışarıdakilerden olmadığı için “dışarıdan görüyor” demek de pek içimden gelmiyor. İçimden geçenlere ve içimden geçmeyenlere geçmeden önce biraz dışarıdakilerden bahsetmem gerekiyor.

Dışarıdakiler

Bunlar genellikle benim yaşımda (benden büyükleri de var, hem de epeyce ama onlarla fazla iletişim halinde değilim, aslında benim yaşındakilerle de pek iletişim halinde değilim, neyse), genellikle benim boylarımda (benden uzunları çokça, benden kısası pek yok hatta, aslında benim boyumdakileri bile yok gibi ama be-

nim boyumda değil, benim boylarımda diyorum bu yüzden, neyse), genellikle benim kilomda, yani ağırlığımda (boy meselesiyle ilgili söylediklerimin aynısını söylemem gerekiyor galiba, ben onlardan doğal olarak daha kısa olduğum için doğal olarak daha hafifim, neyse) ve benim gibi iki kollu, iki bacaklı insanlar ama o kadar dışarıdalar ki, dışarıdan bakışta birbirimize çok benzesek de onlar dışarıdan bakışa bile çok dışarıdan baktıkları için birbirimize hiç benzemiyoruz. En belirgin özellikleri pek akıllı olmamaları ve kendileri gibi olanlarla bir aradayken konu ne olursa olsun sürekli olarak gülmeleri. Yani şöyle:

Ağaca bakan adamın videosunu gördün mü; ahahahahah.

Gördüm; ahahahahah.

Ben de gördüm; ahahahaha.

Ben görmedim olum; nerede; ahahahahaah.

Dur atayım sana; ahahahahaha.

Atsana; ahahahaha.

Benim internetim yok, sen açsana; ahahahahahah.

Bana ne olum; ahahahahaa.

Seyretmiyorum olum o zaman; ahahahahahah.

Ama çok komik lan; ahahahahaaha.

O zaman; ahahahahaaha.

Ağaca bakan adam videosu dedikleri de adamın birinin ağacın karşısında öylece durması. Buna neden güldükleri hakkında bir fikrim yok.

Şimdi içimden geçenler ve içimden geçmeyenlere dönebilirim.

İçimden geçenler ve içimden geçmeyenler

Bu konu iki başlık altında incelenmesi gereken bir konu. Bu başlıklardan ilki; içimden geçenler.

içimden geçenler

Benim içimden çokça şey geçiyor. Misal rüzgâr geçiyor. Ama ablam “Böyle şeyleri herkese söylememelisin,” diyor. Bu sebeple rüzgârı matematikle ifade etmeyi tercih ediyorum. Matematik sayılardan oluşuyor. Ama işin asıl önemli kısmı, sayıların başka sayılarla olan etkileşimi. Misal on yedi, kendisi ve bir ile çok alakalı iken on sekiz ise kendisi ve bir kadar iki ve üç ve altı ve dokuzla da çok alakalı. Bu sebeple içinden rakamlar, sayılar ve rakamların birleşerek oluşturduğu sayılar ile sayıların rakamlarla ilişkisine dair sonsuz sayıda şey geçip duruyor. Bir de ara sıra uçmak istiyorum ama bu şu an yanlış anlaşılabilir, o yüzden detaya girmeyeyim şimdilik.

içimden geçmeyenler

Dışarıdakilerle iletişim içimden hiç geçmeyenlerin başında geliyor. Hatta sadece başında değil, ortasında ve sonunda da geliyor. Hatta bundan bahsetmek bile pek içimden gelmiyor. Geçelim.

Bir iletişim

“Yumurta kafa, baksana bir.”

Bana mı diyor? Bana diyor. Benden başka kel kafalı kimse yok kâinatta. Abartmayayım, uzaylıların kafalarında saç olup olmadığı konusunda bir veri yok elimizde. Bakmayayım ben.

“Baksana olum, Aliiii!”

Adımı da söylediğine göre bakmam lazım artık. Ama bakınca kesin çok kötü bir şey olacak. Dönüyorum hafiften ve bakıyorum.

“Ahahahahah, dönüp bakıyor lan bir de, ahahahahah.”

“Baksana,” dedi, bakmadım, adımı söyledi eh bakayım bari de-yip baktım ama “ahahahaah” diye gülüp “Dönüp bakıyor lan bir de,” dedi ve “ahahahahaha” diye gülmeye devam etti. Ne demek istediğim anlaşılımıştır, zannediyorum.

Kafa düzlüğü

Kafamın dışarıdan düzlüğü fiziksel bir şey. Çorak bir tepecik gibi kafam. Matematikte iyi olduğum için fizikte de epeyce iyiyim. Ama henüz fizik dersi görmedik, fen bilgisi diye bir dersimiz vardı ortaokulda. Fen bilgisi dersi kafamın çorak bir tepecik gibi olması hakkında pek bir şey söylemiyor. Ablam “Küçükken seni su dolu bir kuyuya düşürmüşler, saçların boğulmamak için içeri kaçmış,” diyor ama bunu şaka olarak söylüyor ve ben saçsızlığım ve hatta kaşsızlığım konusunda hassas olsam da ablamın bu tür şakalarına hiç alınmıyorum, hatta onunla birlikte gülüyorum, çünkü ablam dışarıdakilerden değil. Ablamın beni sevdiğinden iki kere iki yüz elli altının beş yüz on iki olduğu kadar eminim ve o, bu tür şakaları beni mutlu etmek için ve beni kendimle barıştırmak için yapıyor. Bunun bir derece işe yaradığını söyleyebilirim. Çünkü bir zamanlar kafamın kabaklığını ve kaşsız kirpiksizliğimi ve yaşıtırlarımdan epeyce ufak tefek oluşumu bir eksiklik olarak görüyordum. Ama sonra anladım ki: